

Abstrakt

Tato práce pojednává o sebepoznání v Platónových dialozích *Alkibiadés I* a *Faidros*. Podle těchto dialogů je sebepoznání primárně etickým problémem, který má kosmologické a ontologické souvislosti. Sebeoznání odhaluje pozoruhodnou povahu identity duše. V dialogu *Alkibiadés I* vede sebepoznání k tázání, co je „*auto to auto*“ a v dialogu *Faidros* k pojetí duše jako samopohybu. Všechny typy duše nakonec charakterizuje rozrůžňování od sebe sama. Pro sebepoznání to znamená, že je nutné poznávat sebe jako jiné, zatímco pro bytí duše to znamená, že duše nemá svou ideu a je určena souvislostmi mezi idejemi, zvláště vztahem totožnosti a různosti. Duše je totiž vymezena sebevztahem a vztahem k jinému, a tak musí být a být myšlena v souvislosti celého kosmu a všech entit. Všechny entity nakonec charakterizuje sebevztah a vztah k jinému, a tak je bytostně spojuje analogie.

This work focuses on the selfknowledge in Plato's dialogues *Alcibiades I* and *Phaedrus*. According to these dialogues selfknowledge is primarily ethical problem with cosmological and ontological contexts. Selfknowledge reveals a remarkable nature of the identity of the soul. In dialogue *Alcibiades I* it leads to the question what is „*auto to auto*“ and in dialogue *Phaedrus* to the conception of the soul as a selfmotion. Each soul is finally characterized by diferentiation from itself. For selfknowledge it means that it is necessary to know itself as different from itself whereas for the beeing of the soul it means that soul doesn't have its own idea and it is determined by the context of ideas, especially by the relation of identity and difference. Each soul is determined by the selfrelation and the relation to other and therefore it must be and be thought in the connection with the entire cosmos and with each entity. Finally each entity is characterized by selfrelation and relation to other and that's why entities are connected by an analogy.